

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

pro Jirkov a okolí, prosinec 2008 (č.57)

Svatý Mikuláši - oroduj za nás!

Pěší pouť mládeže do Boleboře bude 6.prosince.

Svátky v prosinci:

30.11. začíná advent– 1.neděle adventní

4.12. svatá Barbora, patronka horníků, patronka Otvic

6.12. svatý Mikuláš, biskup, patron Boleboře

7.12. 2.neděle adventní

8.12. Panna Maria počatá bez poskvrny prvotního hříchu

13.12. svatá Lucie, prvokřesťanská mučednice

14.12. 3.neděle adventní

21.12. 4.neděle adventní

25.12. Slavnost Narození Pána Ježíše Krista

26.12. svatý Štěpán, prvomučedník

27.12. svatý Jan, apoštol a evangelista

28.12. Svátek Svaté Rodiny (Ježíše, Marie, Josefa)

Pozvánky na prosinec:

* **Společenství pro všechny** se koná každý pátek po večerní mši svaté (17.45 - 19.00 hod.) v učebně na faře (kromě 26.12.). Na programu je buď beseda na určité téma, nebo promítání. Všichni jsou srdečně zváni!

* **Mikulášská pěší pouť zvláště pro mládež na Boleboř se koná 6.12.!**
Odchází se v 12:00 od fary! (Návrat kolem 17 hod.)

* **V neděli 7.12. přijde svatý Mikuláš do kostela v Jirkově a Strupčicích.**
Přiveďte své děti a vnoučata. Malé dárky na obě akce zajištěny.

* V sakristii kostela v Jirkově a Strupčicích je možno zakoupit **křesťanské vánoční pohlednice** (3 Kč), stolní a nástěnné **kalendáře**.

* V neděli 14.12. je mše svatá v Sušanech (14.00 hod.)

* V sobotu 6. a 20.12. bude mše svatá na Květnově v 14.00 hodin.

* V sobotu 20.12. po mši svaté (asi v 9:30 hod.) bude **předvánoční úklid** kostela v Jirkově. Kdo můžete, přijďte pomoci.

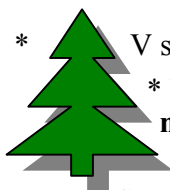
* **Mše na Štědrý den** (24.12.): Jirkov 24:00 hod. **PŮLNOČNÍ**,
Strupčice: 22:00 hod.

* Mše na Hod Boží vánoční (25.12.): Jirkov 9:00 hod., Strupčice 10.45 hod., Sušany 14.00 hod.

* Mše na sv.Štěpána (26.12.): Jirkov 9.00 hod., kaple DDD 10:00 hod.

— V ostatní dny jsou bohoslužby jako obvykle. Na svatého Jana je možné žehnat víno (27.12.), na Tři krále (letos 4.1.) vodu, křídou a kadidlo.

* V neděli 28.12. je obnova manželských slibů a požehnání rodinám :-)

Stalo se v listopadu:

Křty: Marie Gáborová, Sabina Burrová

Pohřeb: Jozef Virág

Pomazání nemocných: svátost posily v nemoci přijalo 60 věřících.

Na „**Dušičky**“ jsme se společně modlili za naše zemřelé a navštívili hřbitovy v Boleboři, Jirkově, Strupčicích a Sušanech. Pán Bůh zaplať všem, kteří se modliteb účastnili či se zapojili do získávání odpustků.

Duchovní cvičení na Stojanově na Velehradě absolvovali mnozí kněží a také P.Mirek a

P.Alois. Exerciie vedl P.Vojtěch Kodet na téma: Emauzští učedníci. Promluvy jsou nahrané, některé z nich si poslechneme při pátečním společenství.

Vranov 2008

Každoročně jsou zváni formátoři Laických sdružení svatého Dominika na společné víkendové setkání. Tak tomu bylo i letos od 3.-5.10. na Vranově u Brna. Program na téma „Charismata“ připravilo 5. pražské MS. Sešlo se nás asi 30 terciářů z 11 místních sdružení.

Tentokrát jsme mezi sebou uvítali vzácného hosta – otce provinciála Benedikta Mohelníka OP. Nepřijel jen na chvíli, aby se nám představil, ale i jako

přednášející. Přesvědčil nás, že jeho zájem o každého jednotlivého terciáře není jen lacinou proklamací, ale skutečností. Zůstal s námi během celého programu a co bylo zvlášť milé, v jídelně postupně vystřídal všechny stoly, aby nás každého oslovil a i nám tak umožnil rozhovor s ním.

Ve své přednášce na téma „Jednota a pluralita dominikánského charismatu“ pohovořil otec provinciál o společných a rozdílných prvcích dominikánského charismatu v jednotlivých větvích řádu, kde má každý své nezastupitelné a současně jedinečné místo. Dále jsme se mohli zamýšlet nad tématem „Charismata – pohled 2. vatikánského koncilu“ a sestra Ester připomenula otázku „Charismata“ a s tím úzce spojené téma „Povolání“ v programu postulátní a noviciátní formace.

Konkrétní úkol: v noviciátní formaci nikdy neopomenout položit otázku – Cítíš se povolán? Od Boha?

Příjemným zpestřením byla videodokumentace letních dominikánských misii v průběhu let jejich trvání.

Program přednášek uzavřel v neděli dopoledne fr.Václav Jindřich Valeš, představený všerubského sdružení, shrnutím: *Charismata* – ať mimořádná nebo prostá a skromná, jsou milosti Ducha svatého, které přímo nebo nepřímo slouží k *užitku a budování církve*. Nejsou tedy jakousi „ozdobou“ jednotlivce, ale *pro službu*.

Za jirkovské společenství se zúčastnila a zapsala ses.Zdislava

Základní informace o naší litoměřické diecézi

Litoměřická diecéze se rozkládá na 9380 km² a žije v ní celkem 1 335 154 obyvatel, z nich se 159 956 hlásí k Římskokatolické církvi. Rozdělena je na 10 vikariátů a 437 farností, v nichž slouží Božímu lidu 75 diecézních a 34 řeholních kněží a 13 stálých jáhnů. V diecézi působí také pět ženských řeholních společenství. Jsou zde dvě církevní gymnázia (Bohosudov a Varnsdorf) a dvě základní církevní školy (Bohosudov a Jablonec).

Historie místní církve sahá do roku 1056, kdy byla českým knížetem Spytihněvem II. založena Kolegiátní kapitula při chrámu svatého prvomučedníka Štěpána v Litoměřicích, do jejíhož čela byl postaven probošt. Císař Karel IV. a pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic rozšířili statuta kapituly o kapitulního děkana a oběma dignitám bylo uděleno právo infule.

Litoměřické biskupství, třetí nejstarší v České republice, bylo založeno bulou papeže Alexandra VI. dne 3. července 1655. Prvním biskupem byl jmenován Maxmilián Rudolf Schleinitz, jenž se zasloužil o vybudování nového katedrálního chrámu, který stavebně dokončil Domenico de Orsini.

Hlavní patronkou diecéze je svatá Zdislava (T 1252), jejíž hrob se nachází v bazilice minor v Jablonném v Podještědí, spolopatrony jsou svatí mučedníci Felix a Viktorín.

Z brožury ke svěcení biskupa Jana

Pout' do Litoměřic na svěcení nového biskupa Jana se konala 22.11. Byl to den, kdy napadl čerstvý sníh. Jeli jsme z Jirkova spolu s chomutovskými a litvínovskými farníky. Cestou jsme potkali dvě auta v příkopě, my jsme šťastně dojeli v pořádku. Obřad svěcení byl nezvykle dlouhý -jak pocítili naše nohy v přeplněném kostele- nicméně krásný, tak jak ho církev během staletí obdařila různými rituály a modlitbami. Na konci tříhodinového maratonu

jsme si mohli říct: Habemus episcopum! Máme biskupa! Biskup Jan se hned uvedl poutavou řečí (něco z ní jsem zmínil v nedělním kázání) a pro ty, kteří nemohli přijet, zanechal tuto zdravici:

Společně pro Krista

Vážený a milí moji přátelé, na začátku naší společné cesty Vám chci rád připomenout slova z Evan-

gelia Sv. Jana: „Ježíš řekl: „Já jsem světlo světa. Kdo mě následuje, nebude chodit v temnotě, ale bude mít světlo života“ (Jan 8, 12). Divíte se, že jsem se téměř celý svůj kněžský život stále znovu vracel k výkřiku slepého žebřáka: „Ut videam, at' vidím!“? Vždyť bez Ježíše a Jeho laskavé moci a bez následování Světla světa by jakákoliv má pastorační snaha zůstala jen voláním do tmy. Co jsem sám poznal, osobně zakusil, tisíckrát si ověřil, to Vám svěřuji jako výzvu. Spolehněte se na Krista, a to i v běžných okolnostech života, nechte se ubezpečit, že jen On osvěcuje Vaši cestu světem a září i do Vašeho nitra, nechtějte chodit potmě, vyhlížejte jasný nebeský cíl! Myslete přitom na

ty, kteří Krista dosud neznají, a bloudí proto zbytečně. I s nimi a s Vámi se všemi se vydávám na společnou cestu sledování — následování Ježíše.

Kéž pozhnání všemohoucího, milosrdného a dobrého Boha na přímluvu Panny Marie a svatého Štěpána i svatě Zdislavy na Vás sestoupí a zůstane s Vámi vždycky! Amen. Váš v Kristu + Jan Baxant, biskup litoměřický

Pamatujme na nového biskupa ve svých modlitbách!

P.Mirek

Vyrůstala jsem v rodině zatvrzelých ateistů a materialistů. Nakonec jsem došla k tomu, že svět je plný přetvářky, sobectví a zloby. Toužila jsem po svobodě a upřímnosti a viděla jsem ji ve zlu. Křesťanské hodnoty mi přišly jako vrchol pokrytectví. Bylo mi tehdy 16 let.

V metru jsem potkala dva satanisty. Podařilo se mi navázat s nimi kontakt. Toužila jsem po svobodě a myslela si, že svoboda znamená bez zábran dělat všechno, co chci. Chtěla jsem být upřímná za každou cenu, opovrhovala jsem ohledy ke druhým, protože jsem je považovala za falešné, nevěřila jsem na lásku.

Rituál

Na krk jsem si pověsila obrácený pentagram, který jsem si koupila. Četla jsem satanskou bibli a okultistické knihy. Netrvalo dlouho a já souhlasila s rituálem, který měl zpečetit mé rozhodnutí odevzdat se ďáblu. Šli jsme do parku, kde ten kluk namaloval pentagram, dal do každého rohu jednu svíčku. Pak mi kladl otázky, jako by šlo o křestní slib obrácený naruby. Pak jsme sepsali smlouvu, v níž to vše bylo, a já ji podepsala a poznamenala svou krví. Říkal mi, že teď už nikomu a ničemu nebudu otročit. Tak strašné lži!

Ještě toho roku jsem zjistila, že nedokážu být taková. Jak se ode mne očekává. Děsily mě mé výbuchy vzteku a agrese, má zcela cíleně zlá slova. Návaly nenávisti, které mě naplňovaly. Chtěla jsem proto sundat pentagram, ale nešlo to. Rok jsem s tím bojovala.

Když jsem se chtěla zla zříci, obrátilo se proti mně. Začala jsem se nenávidět. Netrvalo dlouho a topila jsem se v silných depresích, všechno mě vedlo ke smrti.

Houstnouce problémy

Přestala jsem chodit do školy a nakonec skončila v psychiatrické léčebně. Začala jsem brát psychofarmaka, ale ta nezabírala. Sebedestruktivní chování

nezmizelo. Uvěřila jsem, že když jsem se zpronevěřila smlouvě, nemám právo žít. Po půl roce jsem přestala chodit k psychiatrice a brát léky, v mých očích to bylo k ničemu.

Pár let jsem se snažila žít normálně, ale vždy mi něco podrazilo nohy. Zamilovala jsem se, ale vzápětí jsem musela druhého zranit, udělala jsem maturu a přijímačky na VŠ, ale nestudovala jsem ani rok. Začala jsem pít a utíkat z reality. Hledala jsem smysl ve východních duchovních směrech, ale chvíle úlevy trvaly vždy jen krátce. Křesťanství pro mě bylo stále nepřijatelné. Přišlo mi nelogické a ve své podstatě hrozně svazující. Neviděla jsem Boha, jen morálku a skutky, kterými se církev provinila v dějinách.

Postupně jsem začínala vidět věci, které druzí neviděli. Utíkat nepomáhalo (ani k alkoholu, ani do nočního města), přátelé jako by se vzdělili. Mezi mnou a vším kolem byla tlustá stěna matného skla. V hlavě se mi objevovaly příkazy, myšlenky, které nebyly moje. Ten „někdo“ mi přikazoval, abych umřela. Bránila jsem se. Nakonec jsem však skončila podruhé na psychiatrii. Udělali mi vyšetření a stanovili diagnózu paranoidní schizofrenie. Nasadili mi antipsychotika. I přes velké dávky léků byl démon stále se mnou.

Rozhodla jsem se vzepřít a vrátit se zpět do života. Zase to chvíli šlo. Někdy v té době jsem poprvé pomyslela na Boha.

Ale i navzdory vysokým dávkám psychofarmak jsem po půl roce svého „démona“ opět začala vidat. A tentokrát i slyšet. Přikazoval mi, posmíval se mi, komentoval mé jednání. Nakonec jsem uvěřila, že skrze mě přichází zloba světa, že musím zemřít. Opět jsem skončila v psychiatrické léčebně. Rok jsem žila za cenu obrovského vypětí.

Obrácení

Věděla jsem, že ten, kdo mě pronásleduje, je démon nebo satan sám. A pomalu jsem začala volat Boha. Tentokrát už pro mě existoval velice konkrétně, i když jsem Ho neznala. Vzpomněla jsem si na smlouvu a říkala jsem si, že jediný, kdo tu něco zmůže, je Bůh. A On mě uslyšel. Začala jsem číst Písmo a chodit do kostela.

A začala jsem pomalu chápat, že jsem si celou tu dobu pod pojem křesťanství dosazovala něco jiného, než tam skutečně patří. Otvíralo se přede mnou něco nového, ale ještě nebyl čas, abych zvítězila. Stále jsem byla příliš uzavřená a chtěla to dokázat vlastními silami. Upřímný zápal pro víru mi připadal směšný. Nicméně snažila jsem se dál. A zároveň s tím jsem přestávala brát léky.

A pak přišel poslední útok, silnější než ty předchozí. Satan mě ovládl. Bojovala jsem, utíkala před ním a bránila se mu, ale to oni nevěděli. A tak jsem skončila zase na psychiatrii v Bohnicích. Viděla jsem ho, slyšela, byl se

mnou a bránil mi v kontaktu s Bohem. Mluvil mými ústy.

Přišly za mnou kamarádky a modlily se za mě. Měla jsem světlejší chvílky, kdy jsem cítila, že to mohu s Boží pomocí zvládnout, a pak propady, kdy jsem si připadala navždy zatracená.

Osvobození

Když mě propustili, domluvila mi jedna z těch kamarádek setkání s věřící psycholožkou. Byla první, kdo mi věřil, že nejsem schizofrenik, a zkontaktovala mne s knězem. Když jsem pak za ním jela, aby se nade mnou modlil za osvobození, musela se mnou jet kamarádka, jinak bych tam nedojela. To, co jsem zažila potom, se slovy nedá popsat...

Věřila jsem, že mi právě tohle setkání může přinést úlevu, ale ani zdaleka jsem si neuměla představit, jak je svoboda krásná. Zažila jsem tolik bolesti, tolik utrpení, ale nic z toho nebylo zbytečné. Víím, že mě Bůh skutečně miluje.

Zažila jsem a zažívám zázrak. Poprvé za všechny roky mého života mám skutečně svobodnou vůli. Je to nový počátek. Vždy jsem si myslela, že jsem upřímná, ale ve skutečnosti jsem jen upřímně trpěla. Poprvé vnímám skutečnost jako skutečnou, poprvé se mě to, co vidím, slyším a cítím, skutečně dotýká. Cítím se tak lidsky. Necítím to vnitřní napětí. Cítím obrovskou lásku a vděčnost, touhu modlit se, děkovat a chválit. Jako by padlo tlusté matné sklo, které jsem měla uvnitř a které naprosto vše zkreslovalo a oddělovalo mne od světa, od druhých, od Boha. Jsem člověk, který žije ve světě plném skutečných lidí a skutečných věcí. A mohu s nimi navázat vztah. Zažívám opravdový klid.

Nic na mě nečihá, nečeká na mou slabost, nic mě nebrzdí a nepronásleduje. Mohu žít. V současné době jsem již pokřtěná a pracuji na svém dalším životě s Bohem. Víím, že se na tomhle obláčku nebudu vznášet věčně, ale nikdy nezapomenu, jak velikou milostí mě Bůh obdařil. Vždyť komu bylo odpuštěno nejvíc, ten bude nejvděčnější. A mně Bůh odpustil opravdu hodně. Každý,

kdo ho upřímně hledá, má naději a mnohem víc než to, má jistotu Boží lásky a milosrdenství. Neboť Kristus je pravda, láska, život. A taky svoboda.

Petra

převzato i s obrázkou
z časopisu Effatha 3/2008

Advent je přípravou na Vánoce

Myslím, že Vánoce má skoro každý rád. Neříkám, že každý, neboť si uvědomuji, že i v dnešní době se najde někdo, kdo se na tyto svátky netěší. Může to být vdovec, vdova, bezdomovec, zklamaný mladý člověk, kterého opustila jeho milovaná, opuštěný manžel, manželka apod. Tito lidé se moc netěší, neboť všichni vnímáme Vánoce jako svátky, kdy se celá rodina má sejít kolem vánočního stolu a stromečku. A jim tam bude někdo blízký chybět, anebo nebudou mít vůbec kam jít.

Přes všechny tyto věci, které jsem vyjmenoval, neměli bychom ale podceňit čas přípravy na Vánoce. Naším úkolem je znovu objevit krásu adventu. Nemáme vnímat těchto – letos 24 dní – jako dobu předvánočního zmatku, smutku osamělých lidí, rozehvělého očekávání dětí, spěchu, starostí s nákupem dárků apod. Ale máme vnímat i ticho rána, kdy celá příroda spí a přitom čeká. I my máme celý advent čekat na příchod Toho, který chce obdarovat i nás. Máme zažít to, že někdo velmi bohatý nám dal to nejcennější, co měl, svou lásku, pochopení a odpuštění, abychom z toho zase mohli i my rozdávat dál – např. těm opuštěným, bezradným a chudým.

Abychom to zažili, nesmíme se nechat zaskočit mohutným nástupem „vánoce“ v obchodech. Nezbývá nám nic jiného než se obrnit, nakupovat s rozmyslem a každý den, ať již v ranních rorátech nebo ve večerní modlitbě, se vracet k základu adventu – k očekávání vtělení Toho, který se narodil pro každého z nás osobně.

Zkusme si pořídit adventní věnec, který je symbolem koruny, krále, věčnosti, společenství, lásky, radosti i naděje. Naděje z toho, že i v našem životě zvítězí život a světlo, ne smrt a hřích. Každý týden si zkusme zapálit o jednu svíčku víc. Svíce symbolizuje příchod světla na svět – příchod Ježíše Krista. Každý den zkusme určený počet svíček doma zapálit a věnovat tichou chvíli zamyšlení nad sebou, svojí rodinou a světem kolem nás a nebát se v modlitbě přicházejícímu Světlu odevzdat všechno, i temnoty našeho srdce.

K tomu, abychom takto smysluplně prožili advent i Vánoce, Vám i Vaším rodinám, společně s otcem Miroslavem, ze srdce žehnáme.

Josef Matějek, student Teologické fakulty

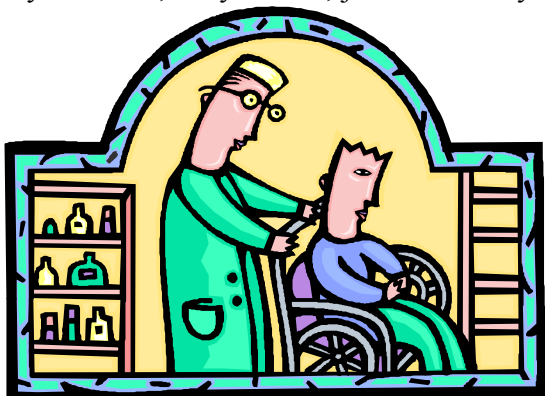
Mladí lidé nedovedou čekat na zralou lásku, a tak se vrhnou do milostných dobrodružství. Končí to mnohdy nechtěným těhotenstvím a otrávenými životy. Netrpělivý řidič nechce čekat v koloně aut, předjíždí, ohrožuje sebe i jiné. Manželé nečekají, až odezní krize jejich vztahu, rozvádějí se a přivodí tím sobě i dětem mnoho komplikací. Rodiče nedovedou čekat na přirozený vývoj a rozvoj dítěte, chtějí z něj mít génia, přepínají ho, až je z dítěte neurotik s celoživotním pocitem méněcennosti nebo chorobný ctižádostivec. A jeden postřeh adventní: ve všech větších nákupních centrech nás už týdny před Vánoci doslova obtěžuje Rybova Česká mše vánoční a směs různých koled, takže ve chvíli, kdy bychom si je měli vychutnat na Štědrý den, už ty melodie nemůžeme ani slyšet. Sveden vidinou zisku s nimi někdo nechtěl počkat na tu správnou chvíli. Netrpělivý člověk chce, aby se život řídil jen podle jeho měřítek. Chce určovat rytmus nejen svého života, ale životů jiných – a to je kořen zla.

Slovo trpělivost má slovní základ trpět, což znamená něco pasivního. Ovšem známe i tvar s předponou: strpět. A to už znamená toleranci, snášenlivost, práci na sobě. Trpělivost není slabost. Jen silný člověk si může dovolit čekat, dát šanci. Trpělivost je ctnost zralého, zkušeného člověka. Je sestrou mírnosti. Je to vlastně nejobtížnější druh statečnosti, protože na ni nepůsobí žádné prudké naléhání. Tichá, vyčkávající, jemná a nenápadná – někdy možná zaměňovaná i s leností. Není sebevědomá, nikdy se nestává středem pozornosti, nikdy se nedostane do slavnostních sálů hrdinů, často ji nepoznají ani blízcí a nejbližší, natož aby se jí dostalo uznání. Taková je trpělivost.

Manžel nervově nemocné ženy, den co den obklopený jejími výbuchy a nevypočitatelností, pacient, který noc co noc snáší své bolesti a beznadějnost stavu, manželka alkoholika, oddaná navzdory všem zklamáním a porušovaným slibům, starý člověk, jenž mlčí o svých starostech a hořkostech, aby ni-

komu nešel na nervy – ti všichni dosvědčují statečnost, která je ve svém houževnatém trvání a tiché skromnosti větší než statečnost oslavovaných hrdinů.

Ano, zdá se, že naši zem vlastně činí obyvatelnou trpěliví lidé. Tedy stateční a silní lidé. Přidáme se k nim alespoň v adventu?

A můj advent ???

Před nedávnem jsem se setkal s několika angažovanými křesťany a ti mi vyprávěli, jak mají na další dny náročný program: mikulášské oslavy ve školách, v dětských a charitních domovech, organizování dobročinných akcí pro bezdomovce, příprava vánočních koled, jesličkových pobožností, vánoční přání... Mnozí už nevěděli, kde jim hlava stojí. Shodli jsme se na tom, že už jsme z toho příliš unavení a budeme rádi, až bude „po všem“. Vtom se kdosi nevhodně zeptal: „A co znamená advent pro vás osobně?“ Odpovědí bylo zaražené mlčení. Bezmocně jsme se dívali jeden na druhého. Ano, organizujeme pro ostatní mnohokrát nezapomenutelné zážitky adventních a vánočních dní, „vyrobíme“ svátky druhým, a sami při tom zůstáváme „na suchu“.

Venku se již začalo stmívat. Přesto jsme však nerozsvítili. Dovolili jsme tmě, aby nás pronikla. Možná i proto, abychom si nebyli navzájem svědky trapné situace, kterou ta otázka přivodila. Tma a ticho. Tehdy jsem si uvědomil, co vlastně znamená advent. Ano, děje se to právě teď. Sedíme tu spolu ve tmě, bezmocně, bez pomoci a v tichu prožíváme tmu.

Nikdo neodešel. Nikdo nerozsvítil světlo. Nikdo neřekl žádný vtíp, žádné zbytečné slovo. V tu chvíli jsme spolu prožívali tmu, prázdnotu mlčení.

Prožití takového okamžiku je prvním krokem k tomu, aby se člověk pohnul. Pouze ve tmě může růst touha po světle. To není pasivita; ve skutečnosti jde o aktivní proces. Bylo by jednodušší před tmou utéci do rozličných aktivit, jen abychom zakryli, případně zahnali strach ze své slabosti.

Člověk musí na své životní cestě projít tolika omyly, zklamáními, hloupostmi i smutky, jen proto, aby mohl začít znovu. Protože Bůh je větší než naše srdce zatížené hříchy, smíme jeho trpělivosti svěřovat své chyby a nedostatky, zklamání a hříchy.

V onen adventní podvečer jsme téměř všichni tušili, že máme touhu znovu se vydat na cestu, na které — v duchu Ježíšovy výzvy — nebudeme zapomínat na skutky lásky k druhým. Ale nechceme zanedbávat ani „svůj“ advent.

Vždyť Vánoce mají přijít i pro každého z nás osobně. A není pro ně skutečně místo v chaotických aktivitách, které jsou pro tyto dny tak typické: nákupy, nekonečné uklízení, plýtvání silami na nesprávném místě... Nepokoušejme se, prosím, znovu o reprízu Vánoc z minulých let: nic nechybělo, jen Bůh v nich nebyl.

Biskup V. Judák

Fanka - cesta do Lurd (podle skutečné události)

dokončení

Ve Vídni tetka Fanka musela přecházet z jednoho nádraží na druhé. Chodit po schodech hore dole bylo pro ni již namáhavé a nosit těžký demižón s vodou dalo tetce zabrat. Poprosila jednoho vídeňáka, aby jí pomohl. Ten jí pomoc odřekl. Tetka si doma bolestně posteskla: „Otče, ty Francúze sú slušní lidé, ty ňa dycky pomohli, ale ty Rakušané mňa nepomohli. Představte si. Já sem musela napřed po schodech vynést ten demižón s vodú, nošu sem nechala dole a mosela jsem sa pro ňu vrátit. Tak sem byla upachtěná.“ Šťastně se tetka dostala z jednoho nádraží na druhé a přesedla na vlak do Břeclavi. Doma příbuzní čekali, kdy se jim maminka vrátí. Každý den jezdili na nádraží maminku vyhlížet. V té době, když přijížděl vlak ze Západu, bylo celé nádraží uzavřené a konaly se prohlídky vystupujících. Když celníci uviděli tetku s nůši a demižónem, ta se na ně usmála a řekla: „Ná, chlapci, já jedu od Panny Marie z Lurd, nic nevezu, jen růžence a svaté obrázky a v demižóně mám zázračnú vodičku!“ Celníci ji ani neprohlíželi a hned ji pustili. Za brankami už na ni mávali a volali příbuzní. Tetku dovezli domů a to bylo radosti a vyprávění. Tetka vyprávěla zážitky a rozdávala po malých dávkách zázračnou vodu. Celou zimu chodívala po rodinách a vyprávěla své zážitky z pouti. Byl to krásný apoštolát, lepší než sedět dnes u televize a sledovat hloupé a nesmyslné pořady. Tetka měla velkou obrázkovou knihu z Lurd a na obrázcích ukazovala, jak to všechno v Lurdech vypadá. Živě jsem si představoval tetku Fánku jak tak v jeskyni zjevení klečí, hlavu skloněnou až k zemi a jak líbá skálu. Vzpomněl jsem si i na svoji stařenku, která z mojí tetou měla touhu jet poutním vlakem, který kněží Kolískové z Protivanova vypravovali kdysi do Lurd. Tito Protivanovští rodáci nechali také v Růžencové bazilice v Lurdech vybudovat 14. Oltář – tajemství slavného růžence – který tě Panno na nebe vzal. Kolem prázdného hrobu Panny Marie jsou apoštolové a ti mají podobu těchto kněží. Zázračné vody ubývalo, protože každý chtěl ochutnat. Proto se tetka vypravila ještě na Turzovku, načepovala nový demižón vody a namixovala La Salletskou, Lurdskou a Turzovskou vodu dohromady. Teď to mělo grády! Finis coronat opus – Závěr korunuje dílo. Většina příbuzných se obrátila k Pánu Bohu, její syn se stal starostou obce a spolu s občany se zasloužil o stavbu krásného nového kostela v jejich dědině a tetka již nemusela jezdit přes pole na mši svatou. Za oknem tetčina domečku od té doby stávala, z mého návodu, soška Panny Marie Lurdské, protože jsem jí řekl: „Vy jste jediná lurdská poutnice z našeho kraje.“ O všech mariánských svátcích a každou sobotu tam tetka rozsvěcovala dvě svíce. Byl to krásný pohled, když jsem večer jel okolo, jak soška zářila. Tetka měla touhu se ještě jednou do Lurd podívat. Sil ale ubývalo. Jednou, když jí ráno vnučka nesla snídani, našla babičku v posteli mrtvou. S úsměvem na rtech odešla ke své nebeské Matce, která si jistě pro ni sama přišla.

P. Křivý, Podivín

Ministranti a jejich služby

Librista

„Liber“ v latině znamená knihu. (Známe „ex libris“- z knihovny.) Proto ministrant nebo jiný příslužující (zde: jáhen Radim) držící předsedajícímu bohoslužby knihu- se z pracovního hlediska nazývá librista. Pojmenování se užívá na celém světě. Kniha, kterou librista drží, se nazývá misál - neboli mešní kniha. Jsou v ní uvedeny modlitby potřebné pro platnou mši. Texty v ní musí být schváleny Apoštolským stolcem ve Vatikánu. Kniha misál obsahuje mnohé varianty modliteb, chvalozpěvů a požehnání na různé svátky a příležitosti během celého roku, proto je odjakživa velmi objemná a těžká. Malí ministranti mohou proto držet misál s pomocí rukou i na hlavě. Nic jiného nezbyvá. Lehčí kniha, kterou librista drží, může být kniha preces - kniha přímlov nebo benedikcionál - kniha požehnání (např. při žehnání tříkrálové vody, křídly a kadidla). Samozřejmě při křtu drží knihu křestních obřadů a při pohřbu knihu pohřební. Librista se v liturgii používá proto, že hlavní celebrant modlitby by měl mít ruce pozdvižené k nebi. Při žehnání zase vztažené na hlavy věřících.

Aspergil

Nádoba se svěcenou vodou se nazývá aspergil. Obřad pokropení svěcenou vodou Asperges. Nádoby na svěcenou vodu máme dvoje. Jedny jsou „pevné“, jako například kropenka ve vchodu do kostela. Jiné jsou přenosné, kdy je třeba požehnat byt od všeho zlého atd. Svěcená voda je obdobou vody křestní, smývající hříchy věřících. Zbavuje ve spojení s vírou, od působení zlého ducha. Používá se i na žehnání věcí, nejen křížků a růženců, ale i např. hasičských aut, budov, atd.

Vánoce křesťanské

„Roku od stvoření světa, když na počátku stvořil Bůh nebe a zemi – 5199, od potopy světa roku 2957, od narození Abraháмова roku 1510, od Mojžíše a východu Izraele z Egypta roku 1510, od pomazání Davida na krále roku 1032, týdne 65. podle proroctví Danielova, v Olympiádě 164, od založení Říma roku 752, vlády Oktaviána Augusta roku 42, když celý svět úplného míru požíval, šestého věku světa Ježíš Kristus, věčný Bůh a Syn věčného Otce, chtěje svět svým příchodem posvětit, z Ducha svatého počat jsa, za devět měsíců od svého početí v Betlémě Judově z Marie Panny se narodil a člověkem se stal.“ Tímto slavnostním způsobem ohlašuje každoročně římské martyrologium svátek narození Páně. Stalo se to před dvěma tisíci lety. Dnes však není možné napsat list, není možné uzavřít právní smlouvu, není možné vytisknout knihu, aniž bychom při tom dosvědčili, že je tomu tolik a tolik let, co začal nový věk lidstva.

„A slovo se stalo tělem“. V biblickém originále najdeme termín slovo - logos. Ten Logos je od počátku (srv.Gn 1,1), rozumí se jím Druhá Božská osoba, tzv. „Syn“. Ten byl od počátku. Není to „pozdější syn“. Logos, Slovo má i jako člověk má vliv na počátek. Pozemský počátek. S ním, s jeho narozením začíná nový věk, nový letopočet.

Význam jména Logos není jen slovo, ale i „smysl“. Jako dal smysl všemu stvořenému na začátku světa, tak svým příchodem v lidském těle na zem, dává smysl dějinám ve kterých žijeme. Žijeme jen proto, abychom umřeli? Tím nejvyšším smyslem biblického poselství je to, že člověk již nežije proto aby umřel, nýbrž aby žil jako Boží dítě. Čteme v listu Janovu, že „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho uvěří NEZAHYNUL, ale měl život věčný.“

Motivem Božího vtělení, které přináší smysl lidskému životu, je tedy LÁSKA Boží. Láska Boha k člověku, láska která trvá, co svět světem stojí. Protože „Bůh je láska“. Proto by nás nemělo nechat slavení tohoto svátku lhostejnými. Mělo by nás to pohnout k nějaké odpovědi Bohu za tento Jeho projev lásky.

Vždyť z historie lidstva víme, kolik lidí usilovalo Boha najít a jej poznat. Origenes píše: „On se rozhodl, že vezme na sebe naše lidské utrpení. Musil tedy začít tím, že se narodil. Jak jinak by se mohl ztotožnit s našimi city, s lidským způsobem života, kdyby nezačal tak, jak začíná každá lidská bytost.“ Děkujme Bohu za to, že Věčný Logos, sestoupil k tomu co sám stvořil, aby vykoupil člověka, svedeného ďáblem ke hříchu a proto propadlého věčné smrti. On nám znovu dal život. On – Bůh, se stal člověkem, abychom my, lidé se stali Božími dětmi.

připravil P.Mirek

Sv. Kateřina Sienská a její Dialog.

Sv. Kateřina je učitelkou církve i když byla dlouhou dobu negramotná a její dílo vznikalo diktováním během jejích extází. Mimo 381 dopisů a Souborů modliteb a Listů je jejím hlavním dílem Dialog s Boží Prozřetelností.

Dialog je shrnutím Kateřinina učení. Podnětem k sepsání Dialogu se stal mimořádně silný mystický zážitek, při kterém byla pužena písemně vše zaznamenat pro ostatní. Požádala proto své sekretáře, aby jakmile se dostane do extáze, zapsali vše, co bude říkat. Tak byl zaznamenán dialog duše se samotným Pánem, v němž duše klade čtyři otázky a Pán jí odpovídá.

Výběr z kapitoly o poslušnosti:

„...Jestliže se mě zeptáš, kde můžeš nalézt poslušnost, odpovím ti, že ji plně nalezneš v sladkém a láskyplném Slově, mém jednorozeném Synu. Tato ctnost byla u něj tak pohotová, že pro její naplnění spěchal k potupné smrti na kříži...“

Znamením, podle něhož poznáš, zda tuto ctnost máš či nikoli, je trpělivost; jestliže nemáš trpělivost, chybí ti poslušnost. –

Do věčného života nedojde nikdo, jestliže nebude poslušný: bez poslušnosti totiž nikdo nemůže vstoupit, neboť nebeskou bránu, zavřenou Adamovou neposlušností, znovu otevřel klíč poslušnosti...“

Jestliže se mě zeptáš, jaká poslušnost je záslušnější: poslušnost těch, kdo jsou v řeholním řádu, nebo těch, kdo jsou mimo něj, odpovím ti, že se záslužnost poslušnosti neměří ani podle činu, ani podle místa, ani podle osoby, již je prokazována ... ale pouze podle míry lásky, kterou poslušný člověk má.

Skutečně poslušnému člověku totiž neškodí nedokonalost špatného představeného, naopak mu někdy prospívá, protože pronásledováním a břemeny, která na něj představený nerozvážně uvalil obtížnými příkazy, získává ctnost poslušnosti a s ní i ctnost, která je její sestrou: totiž trpělivost...“

Dále Pán říká, že poslušnost je dobro, v němž není nejmenšího zla a obšírně vysvětluje, jak je mu milá poslušnost v řádu, kdy duše zapomíná na sebe a vůli představeného nepodrobuje žádnému zkoumání. A to jistě platí všeobecně. Téma poslušnosti se nyní dotklo i našeho jirkovského společenství. Často slyšíme o farnících, kteří protestují proti odchodu milovaného kněze. Nejen diecézní, ale i řeholní kněží jsou často překládáni. Tak odchází i náš asistent otec Cyril, který nám byl nejen duchovním otcem, ale i bratrem, což je v řeholní rodině téměř samozřejmé. A že je k poslušnosti třeba velké pokory a víry v nekonečně moudré Boží řízení, není pro nás jen suchou teorií, ale nyní i živou praxí.

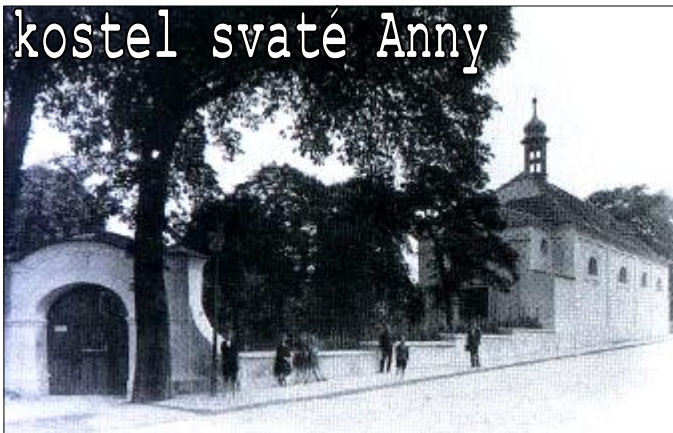
Boží děti se nemusí loučit, jsou jen na čas vzdálené. Bratru Cyrilovi přeje me ve Znojmě všechny potřebné dary Ducha svatého, přimluvu sv. otce Dominika a mocnou ochranu Panny Marie. Díky za vše. A věříme, že pro nás má Pán už připraveného jiného asistenta a nenechá nás sirotky. *Zdislava*

Jirkov - kostel svaté Anny

Historické Zastaveníčko

Kostel svaté Anny stával na bývalém jirkovském hřbitově a byl postaven roku 1696. Dnes je v místě hřbitova a kostela park - naproti budovy ZUŠ. Na bývalém

hřbitově stávala původně malá kaplička. Barokní kostel sloužil k pohřebním obřadům a zádušním mším. Jednalo se o stavbu jednolodní a obdélníkovou, trojboce zakončenou; s valbovou střechou a sanktusovou věžičkou. Vnější prostor byl prostý, členěný lizénami a půlkruhovými okny. Roku 1829 byl kostel prodloužen a upraven. V letech 1882-1885 musela být část zbořena, při čemž byla zničena cenná výmalba. Celkovou opravu a výstavbu provedl stavitel Valenta z Jezeří. Jenže roku 1904 byl zrušen přilehlý hřbitov a do roku 1925 přeměněn na parčík. Kostel tedy přestal sloužit svému účelu, nebyl zapsán v seznamu památek a v březnu 1966 byl zbořen.

Citát na prosinec:

Dobry člověk z dobrého pokladu svého srdce, vydává dobré a zly ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká. (Bible, Lk 6,45)

Cena 5 Kč. Vydává Děkanství Jirkov (www.jirkov.farnost.cz) e-mail: farajirkov@tiscali.cz